

Arrest

nr. 196 662 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ROEYEN
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft een gezin, bestaande uit haar echtgenoot en drie schoolgaande kinderen van 11, 14 en 16 jaar. Zij hebben allen de Albanese nationaliteit. Ze kwamen in 1999 in België aan en keerden na mislukte asielpcedures terug naar Albanië. Op 20 september 2011 kwamen verzoekster en haar gezinsleden terug naar België. Verzoekster en haar gezin wonen sedert 2013 op illegale wijze in het Rijk en heden op een adres in Oostende. Verzoekster heeft samen met haar gezinsleden meerdere verblijfsprocedures opgestart die tot op heden op niets zijn uitgedraaid. Verzoekster kreeg diverse keren een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt waaraan ze geen gevolg heeft gegeven.

Op 8 december 2017 wordt verzoekster door de politie geïntercepteerd op de tram in Blankenberge. Dezelfde dag treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt de volgende dag betekend.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt en waarin de overige nuttige feiten die de zaak kenmerken worden opgelijst:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: H. (...), voornaam: E. (...),

geboortedatum: 23.03.1981,

geboorteplaats: Mes,

nationaliteit: Albanese

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 30/11/2013, 26/02/2013, 23/04/2013 en 30/07/2013.

Betrokkene diende op 26/08/1999 een eerste asielaanvraag in, maar kreeg toen een negatieve beslissing. Betrokkene diende op 20/08/2001 een tweede asielaanvraag in, maar kreeg toen een 13 quater, rechtstreeks ter kennis gebracht op 20/08/2001.

Betrokkene keerde toen na deze negatieve beslissing terug naar Albanië samen met haar partner. Op 20/09/2011 keerde de familie terug naar België. Betrokkene diende op 21/09/2011 een derde asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 22/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 20/01/2012. Dit beroep werd definitief verworpen op 22/03/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27/11/2012) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene. Op 5/12/2012 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing van 27/11/2012 en dit beroep werd verworpen op 30/10/2012. Betrokkene diende op 25/02/2013 een vierde asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 09/04/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 18/04/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 02/05/2013. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 25/07/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden

opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de

betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 20/02/2012 een eerste medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29/05/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 01/06/2012. Betrokkene heeft op 08/06/2012 een tweede medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28/11/2012 en diende hiertegen beroep in bij de RVV op 7/12/2012. Dit beroep werd verworpen op 04/08/2014. Betrokkene heeft op 17/12/2012 een derde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/02/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten (7 dagen) samen met een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 26/02/2013. Betrokkene heeft op 23/07/2013 een vierde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/01/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen.

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene door een terugkeercoach van DVZ uitgenodigd op 25.07.2017 voor een gesprek rond de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en de betekenis van een bevel om

het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg hierbij de kans om contact op te nemen met het terugkeerloket van Fedasil. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren. Na navraag bij stad Oostende blijkt ook dat er tot op vandaag geen nieuwe procedures werden ingediend.

Aangezien het hele gezin wordt teruggestuurd is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkenes kinderen zijn 11, 14 en 16 jaar oud. De kinderen hebben in principe tot 2011 in hun land van herkomst verbleven waardoor het niet ondenkbaar is dat zij de taal nog machtig zijn. De ouders spreken onvoldoende de Nederlandse taal zodat hun kinderen nog in het Albanees dienen te communiceren met hun.

Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. (RVV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015)

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene weigert nu alsook bij vorige intercepties haar adres door te geven aan de autoriteiten, bovendien verstrekke zij telkens een foutief adres.

Betrokkene weigert eveneens contact op te nemen met haar echtgenoot en kinderen in kader van organisatie van een gezamenlijke, humane terugkeer.

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 30/11/2013, 26/02/2013, 23/04/2013 en 30/07/2013) Betrokkene diende op 26/08/1999 een eerste asielaanvraag in, maar kreeg toen een negatieve beslissing. Betrokkene diende op 20/08/2001 een tweede asielaanvraag in, maar kreeg toen een 13 quater, rechtstreeks ter kennis gebracht op 20/08/2001.

Betrokkene keerde toen na deze negatieve beslissing terug naar Albanië samen met haar partner. Op 20/09/2011 keerde de familie terug naar België. Betrokkene diende op 21/09/2011 een derde asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 22/12/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 20/01/2012. Dit beroep werd definitief verworpen op 22/03/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27/11/2012) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene. Op 5/12/2012 diende betrokkene een beroep in tegen de beslissing van 27/11/2012 en dit beroep werd verworpen op 30/10/2012. Betrokkene diende op 25/02/2013 een vierde asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 09/04/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 18/04/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene.

Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 02/05/2013. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 25/07/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 20/02/2012 een eerste medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29/05/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 01/06/2012. Betrokkene heeft op 08/06/2012 een tweede medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28/11/2012 en diende hiertegen beroep in bij de RVV op 7/12/2012. Dit beroep werd verworpen op 04/08/2014. Betrokkene heeft op 17/12/2012 een derde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/02/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten (7 dagen) samen met een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 26/02/2013. Betrokkene heeft op 23/07/2013 een vierde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/01/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen.

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene door een terugkeercoach van DVZ uitgenodigd op 25.07.2017 voor een gesprek rond de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg hierbij de kans om contact op te nemen met het terugkeerloket van. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren. Na navraag bij stad Oostende blijkt ook dat er tot op vandaag geen nieuwe procedures werden ingediend.

Aangezien het hele gezin wordt teruggestuurd is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkenes kinderen zijn 11, 14 en 16 jaar oud. De kinderen hebben in principe tot 2011 in hun land van herkomst verbleven waardoor het niet ondenkbaar is dat zij de taal nog machtig zijn. De ouders spreken onvoldoende de Nederlandse taal zodat hun kinderen nog in het Albanees dienen te communiceren met hun.

Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. (RVV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015)

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 30/11/2013, 26/02/2013, 23/04/2013 en 30/07/2013)

Betrokkene diende op 25/02/2013 een vierde asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 09/04/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 18/04/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 02/05/2013.

Dit beroep werd definitief verworpen op 15/07/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 25/07/2013) werd per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan betrokkene.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 17/12/2012 een derde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/02/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten (7 dagen) samen met een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 26/02/2013. Betrokkene heeft op 23/07/2013 een vierde medische regularisatie ingediend (9ter van de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28/01/2014 met een bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen.

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene door een terugkeercoach van DVZ uitgenodigd op 25.07.2017 voor een gesprek rond de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg hierbij de kans om contact op te nemen met het terugkeerloket. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren. Na navraag bij stad Oostende blijkt ook dat er tot op vandaag geen nieuwe procedures werden ingediend.

Aangezien het hele gezin wordt teruggestuurd is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Betrokkenes kinderen zijn 11, 14 en 16 jaar oud. De kinderen hebben in principe tot 2011 in hun land van herkomst verbleven waardoor het niet ondenkbaar is dat zij de taal nog machtig zijn. De ouders spreken onvoldoende de Nederlandse taal zodat hun kinderen nog in het Albanees dienen te communiceren met hun.

Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van

deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. (RVV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015)

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd."

Op 8 december 2017 trof de verwerende partij tevens een inreisverbod voor drie jaar ten aanzien van verzoekster, dat eveneens op 9 december 2017 betekend werd.

De repatriëring van verzoekster is voorzien voor 20 december 2017.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 8 EVRM, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij betoogt onder meer als volgt:

*“ (...) Wat het recht op gezinsleven en privéleven betreft
Wat de scheiding van het gezin betreft*

18. Er bestaat een zeer groot risico dat verzoekster van de rest van het gezin wordt gescheiden.

Verweerster gaat niet na of hier een schending van het recht op gezinsleven aan de orde zou zijn (cfr. art. 8 EVRM, art. 7 grondrechten EU, art. 74/13 Vw.).

Verweerster meent enkel algemeen dat, aangezien het gezin gezamenlijk wordt uitgewezen, er geen schending is van het recht op een gezinsleven:

(bestreden beslissing, stuk 1)

19. Momenteel bestaat er echter de facto een scheiding tussen verzoekster en haar gezin. Verzoekster is immers opgesloten, de rest van het gezin niet. Hiermee is geen rekening gehouden, laat staan dat verweerster de proportionaliteit van deze maatregel heeft onderzocht. Dit volstaat volgens verzoekster reeds om de bestreden beslissing onwettig te maken.

Het bijeenhouden van het gezin is van primordiaal belang bij de beoordeling van het recht op gezinsleven. Het EHRM is op dit punt zéér duidelijk:

134. The Court is of the opinion that whilst mutual enjoyment by parent and child of each other's company constitutes a fundamental element of family life (see Olsson v. Sweden (no. 1), 24 March 1988, § 59, Series A no. 130), it cannot be inferred from this that the sole fact that the family unit is maintained necessarily guarantees respect for the right to a family life, particularly where the family is detained. (Popov t. Frankrijk, EHRM 19 januari 2012. vrij vertaald: “Het Hof is van oordeel dat, terwijl het wederzijds genot van ouders en kinderen van elkaars gezelschap een fundamenteel element is van het gezinsleven (zie Olsson t. Zweden, (no.1), 24 maart 1988, §59, Series A no. 130), hiervan niet kan worden afgeleid dat het enkele gegeven dat de familie-entiteit behouden blijft noodzakelijk garandeert dat het gezinsleven gerespecteerd wordt, in het bijzonder wanneer het gezin wordt vastgehouden onder detentie.”)

Het Hof oordeelt met andere woorden in het arrest Popov dat zelfs als de familie samen in detentie zit, een interferentie in het gezinsleven plaatsvindt (en dus een toets aan art. 8.2. EVRM vereist is). A fortiori geldt hetzelfde indien het gezin uit elkaar wordt gehouden en slechts een gezinslid wordt gedetineerd.

Dit blijkt ook uit de overwegingen die daarop volgen in het arrest Popov:

143. The Court further observes that since 1999 the UNHCR has invited States to study all alternatives to detention in the case of children accompanying their parents and to have recourse to detention only where there is no other means of keeping the family together ... (vrij vertaald: Het Hof stelt verder vast dat het UNHCR sinds 1999 de Staten heeft uitgenodigd om alle alternatieven voor detentie in overweging te nemen in het geval van kinderen die hun ouders vergezellen en om enkel de toevlucht te zoeken tot detentie waar geen andere mogelijkheid bestaat om de familie samen te houden.)

Detentie van verzoekster haalt juist de familie uit elkaar in plaats van ze samen te brengen. In het arrest Popov werd geoordeeld dat er geen duidelijke aanwijzingen waren dat het gezin zou onderduiken en dat alternatieve maatregelen ten onrechte niet werden onderzocht door de overheid. In het huidige geval is er evenmin een risico op onderduiken. Dit blijkt genoegzaam uit het feit dat de kinderen van verzoekster vast naar school gaan en momenteel dagelijks examens afleggen. Van onderduiken is dus geen sprake... Verzoekster tracht attesten van de scholen van de kinderen te bekomen die hun aanwezigheid deze week bewijzen. (stuk 5) Bovendien blijkt uit geen enkel element van het dossier dat een alternatief voor het opsluiten van verzoekster is onderzocht (denk vb. aan huisarrest).

20. *Verder is de gezamenlijke uitwijzing echter ook volkomen hypothetisch.*

De gezamenlijke uitwijzing vereist noodzakelijk een toets van de wettelijkheid van de beslissing ten aanzien van de andere gezinsleden (tegen wie de bestreden beslissing dus niet is gericht) vereist. Er gebeurde tot op heden ook nog geen kennisgeving van de beslissingen die genomen zou zijn ten aanzien van de gezinsleden van verzoekster. Verzoekster, noch haar gezinsleden kennen de inhoud van een dergelijke beslissing.

Verzoekster meent echter dat zowel ten aanzien van haar echtgenoot als ten aanzien van haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten in ieder geval onwettig zou zijn. Niet alleen omdat hun privéleven geschonden zou worden, maar ook specifiek omdat de kinderrechten geschonden zouden worden.

Indien de beslissing ten aanzien van verzoekster uitgevoerd wordt, zal dit een duurzame scheiding worden, minstens één die mogelijks jaren kan duren.

De motivering van verweerster dat er een gezamenlijke uitwijzing zal plaatsvinden is dus niet pertinent, aangezien ze volkomen onzeker is.

Ofwel had verweerster de mogelijke schending van de grondrechten van verzoekster ten gevolge van de scheiding van het gezin moeten onderzoeken. Ofwel diende verweerster de grondrechten van het gehele gezin te toetsen en mee te nemen in haar motivering.

Zij deed geen van beiden.

Bovendien meent verzoekster dat art. 13 EVRM in het gedrang komt indien verzoekster op basis van de tussengekomen beslissing wordt uitgewezen zonder dat de implicaties voor haar gezinsleven en dat van haar kinderen grondig zijn onderzocht.

21. *Verzoekster meent dat het niet aan Uw Raad toekomt om haar motivering in de plaats te stellen van het (gebrek aan) motivering van verweerster.*

Het eenvoudigweg ontbreken van een proportionaliteitsafweging, zoals kan verwacht worden bij een interferentie in het gezinsleven, kan in die zin niet door Uw Raad worden rechtgezet. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd en verweerster dient deze toets uit te voeren.

22. *Niettemin wenst verzoekster er volledigheidshalve op te wijzen dat het gezinsleven dat onmiskenbaar bestaat (er is overigens ook geen betwisting over het feit dat verzoekster gehuwd is en drie schoolgaande kinderen heeft) wel degelijk disproportioneel wordt geschonden door huidige en potentieel toekomstige scheiding tussen moeder en kinderen.*

Hiervoor kan bij wijze van voorbeeld verwezen worden naar de recentste richtlijn van het Kinderrechtencomité en het Arbeidsmigratiecomité van de VN (november 2017) dat niet mis te verstaan valt wat de scheiding van kinderen en ouders betreft bij uitwijzing:

The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. (Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return van 16 november 2017, stuk 4, vrij vertaald: De comités zijn van mening dat het verbreken van het gezin door de uitwijzing van één of beide ouders op basis van een inbreuk op immigratiewetgeving betreffende toegang en verblijf disproportioneel is, aangezien de opoffering inherent aan de beperking van het gezinsleven en de impact op het leven en de ontwikkeling van het kind niet opweegt tegen de voordelen bij het dwingen om een ouder het territorium te doen verlaten ten gevolge van een immigratie gerelateerde inbreuk)

Ook het Kinderrechtenverdrag voorziet onder artikel 9 dat een kind niet van zijn ouders mag worden gescheiden tenzij dit in zijn hoger belang is.

Hierbij mag niet alleen aan de belangen van de kinderen gedacht worden (waarover meer onder nummer 28 e.v.).

Evident is ook de situatie van uit het perspectief van verzoekster even essentieel. Zij is het immers die op heden van haar vrijheid is beroofd en die onder zware angsten gescheiden van haar echtgenoot en kinderen leeft.

Zij moet als moeder van 3 minderjarige kinderen de scheiding van haar kinderen aanvaarden en zij dreigt gedwongen te moeten terugkeren. Op heden hebben de andere gezinsleden immers geen beslissing ontvangen.

Zij moet op heden met lede ogen toezien hoe de kinderen hun examenperiode doormaken en dreigt de eindejaarsfeesten niet met het gezin te kunnen vieren.

Opnieuw blijkt de enige motivering ten aanzien van verzoekster te zijn dat er helemaal geen afscheiding van het gezin plaatsvindt. Dit is (zoals hoger gezegd) feitelijk onjuist en naar de toekomst toe onzeker. Een afweging zoals die door artikel 8.2. EVRM wordt vereist, is niet gemaakt.

(...)

Wat de belangen van de kinderen betreft

28. Hoewel de bestreden beslissing niet ten aanzien van de kinderen van verzoekster is genomen, worden zij evident rechtstreeks beïnvloed door deze beslissing en dient bijgevolg nagegaan te worden of de beslissing op dit punt aan deze belangen tegemoet komt.

29. Volledigheidshalve dient er hierbij op gewezen te worden dat de belangen van de kinderen niet alleen centraal worden gesteld door artikel 74/13 Vw. zelf.

Ook artikel 24 Grondrechten EU (dat hier ten gevolge van de Terugkeerrichtlijn toepassing vindt) stelt de belangen van het kind voorop.

Bovendien bevestigt het EHRM middels het arrest Jeunesse (Jeunesse t. Nederlands, 3 oktober 2014; net zoals het arrest Popov waarnaar hoger wordt verwezen) dat het belang van het kind de primordiale overweging is in elke verblijfsprocedure.

Maar verder dient ook ons interne recht verdragsconform geïnterpreteerd te worden met het Kinderrechtenverdrag (voor zover dit al geen directe werking zou hebben...) dat onder meer de volgende plichten oplegt:

- Eerbiediging van de rechten en plichten van de ouders (art. 5)
- Een kind mag niet van zijn ouders worden gescheiden tenzij dit in zijn belang is (art. 9)
- Het recht op onderwijs (art. 19)

30. Vreemd genoeg maakt verweerster een soort van halve overweging omtrent de belangen van de kinderen:

31. Opnieuw vormt het feit dat het gezin samen zou blijven blijkbaar de spil van de redenering van verweerster, dit terwijl er van een beslissing ten aanzien van de kinderen tot op heden nog geen sprake is.

In ieder geval weten verzoekster, noch de kinderen van enige beslissing. Laat staan dat zij de inhoud ervan zouden kennen.

Wat de scheiding van het gezin betreft, kan verwezen worden naar hetgeen hoger is vermeld.

32. Wat de belangen van de kinderen betreft bij hun aanwezigheid in België, dan wel het terugzenden naar Albanië, is verweerster daarentegen behoorlijk beknopt.

(...)

In lijn met hetgeen reeds hoger werd gesteld, is het weghalen van de kinderen uit België volkomen disproportioneel ten opzichte van de doelstelling die verweerster tracht te bereiken (en waarvan trouwens geen spoor te bekennen valt in de bestreden beslissing).

Verweerster beperkt zich tot een holle verwijzing naar de rechten van het kind, maar houdt hiermee geen enkele rekening.

Het getuigt van een absoluut minimum aan begrip voor de belangen van de kinderen dat verweerster het blijkbaar nodig acht om hun moeder op te sluiten in het midden van hun examenperiode en naar aanloop van (en mogelijks tijdens) de feestdagen.

Dit terwijl het gevaar op onderduiken nagenoeg nihil is, nu de kinderen schoolgaand zijn.

Verzoekster kan begrijpen dat verweerster een takenpakket van algemeen belang uitoefent, maar de wijze waarop dit hier gebeurt is meer dan onwettig. Dit getuigt van een gebrek aan empathie en creëert een situatie die onnodig schrijnend is. (...)”.

2.3.2.2. Kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van haar grief inzake artikel 8 EVRM, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest is dat de uitvoering van de bestreden beslissing als gevolg heeft dat ze gescheiden wordt van de rest van haar gezin, waaronder haar drie minderjarige kinderen. Ze wijst erop dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat zij en haar gezinsleden samen worden teruggestuurd naar Albanië, terwijl haar echtgenoot en kinderen geen beslissing hebben ontvangen zoals de bestreden beslissing, zodat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat er een gezamenlijke uitwijzing zal plaatsgrijpen. Verzoekster is tevens van oordeel dat de implicaties van haar uitwijzing op het gezinsleven met haar kinderen onvoldoende werd onderzocht en dat een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM met aandacht voor de belangen van de kinderen ontbreekt.

2.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

18.12.2000 NL Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

In de Toelichtingen kan aangaande artikel 24 van dit Handvest gelezen worden:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag”. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze Toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. De Raad kan derhalve in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota, wel degelijk rekening houden met het gestelde in artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”

2.3.2.4. Te dezen staat niet ter discussie dat verzoekster een gezinsleven leidt met haar in België verblijvende echtgenoot en haar drie minderjarige kinderen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hierbij zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De Raad wijst erop dat zowel in geval van een eerste toelating -quod in casu- als in geval van een weigering van een voorgezet verblijf dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, met name of de staat binnen haar beleids marge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

2.3.2.5. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld, *“Aangezien het hele gezin wordt teruggestuurd is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM”*. Deze vaststelling dat het ganse gezin wordt teruggestuurd mist echter feitelijke grondslag en is zoals verzoekster terecht opmerkt dan ook geen pertinente motivering. Uit niets blijkt dat naast verzoekster ook de andere leden van het gezin zullen worden teruggestuurd naar Albanië. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de enige is van het gezin die het voorwerp uitmaakt van een bijlage 13septies en de enige is van het gezin die thans opgesloten is met het oog op een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel. Aangezien de premisse *“het hele gezin wordt teruggestuurd”* niet opgaat, gaat ook de conclusie die de verwerende partij aan deze premisse verbindt, met name *“er [is] geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM”* niet op.

2.3.2.6. Verwerende partij diende derhalve zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van hun moeder op de kinderen alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving primeert op de belangen van de kinderen dat bestaat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden.

2.3.2.7. Zoals verzoekster terecht opmerkt, kan dergelijke belangenafweging niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing kan weliswaar gelezen worden: *“Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RvV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. (RvV, nr. 155.783 van 29 oktober 2015)”* Uit deze passage blijkt dat de verwerende partij zich theoretisch bewust is van het hoger belang van de kinderen en van het gegeven dat dit niet verhindert dat rekening gehouden wordt met andere belangen. Dit vormt geen concrete belangenafweging maar zoals verzoekster terecht voorhoudt in haar verzoekschrift, *“een holle verwijzing naar de rechten van het kind”*. Voorts is de verwerende partij zich aan de hand van het citeren van een arrest van de Raad bewust van het gegeven dat het belang van het kind normaliter inhoudt dat kinderen niet gescheiden worden van hun ouders. Echter gaat de verwerende partij er aan de hand van hetzelfde arrest vanuit dat als ten aanzien van alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, de gezinseenheid niet geschaad wordt. Deze redenering gaat echter niet op. In het geciteerde arrest van de Raad gaat het immers niet om een gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel van slechts één gezinslid, quod in casu. Deze passage staat trouwens haaks op de reeds eerder geciteerde passage in de bestreden beslissing, met name *“Aangezien het hele gezin wordt teruggestuurd is er geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM”*.

2.3.2.8. In de bestreden beslissing kan ook gelezen worden, *“(…) Betrokkene weigert nu alsook bij vorige intercepties haar adres door te geven aan de autoriteiten, bovendien verstreekte zij telkens een foutief adres. Betrokkene weigert eveneens contact op te nemen met haar echtgenoot en kinderen in kader van organisatie van een gezamenlijke, humane terugkeer”*. Ook dit vormt niet de vereiste belangenafweging zoals omschreven in punt 2.3.2.6. Daargelaten de vraag of deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, of verwerende partij dit adres niet zelf kan achterhalen en of van verzoekster verwacht kan worden dat zij vanuit het gesloten centrum de terugkeer van de andere leden van haar gezin organiseert, stelt dit alles de verwerende partij niet vrij om een belangenafweging te maken zoals omschreven in punt 2.3.2.6.

2.3.2.9. Het middel is dus in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig. Aan deze vaststelling kan het citeren van passages uit de bestreden beslissing, het opsommen van theoretische concepten

inzake de toepassing van artikel 8 EVRM en de overtuiging van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat *“de gemachtigde zeer nauwkeurig en op zeer omstandige wijze een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van artikel 8 EVRM”*, en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt wat de belangen van het gezin en van de kinderen betreft, *“integendeel”*, geen afbreuk doen.

2.3.2.10. De Raad wenst er nog aan toe te voegen dat hij zich goed bewust is van het feit dat het ganse gezin reeds sedert lange tijd op illegale wijze in het Rijk verblijft en dat geen gevolg werd gegeven aan diverse bevelen om het grondgebied te verlaten, doch dit alles houdt niet in dat groen licht dient gegeven te worden aan een repatriëring van één gezinslid, terwijl de andere gezinsleden, waaronder drie minderjarige kinderen, nog in België verblijven. Dit alles klemt des te meer aangezien bij de repatriëring van verzoekster, het inreisverbod ingaat voor drie jaar. De Raad betwist niet dat de verwerende partij kan overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van verwijderingsmaatregelen, doch hierbij dient de eenheid van het gezin in acht te worden genomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zelf bewust is van deze wat gewrongen situatie, vermits in een e-mailbericht van 11 december 2017 van B.T. aan B.C. aangaande de situatie van verzoekster en haar gezinsleden kan gelezen worden, *“het is wel een beetje een vreemd geval natuurlijk”*.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoekster voert het volgende aan in haar verzoekschrift:

“A) Algemeen – Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

10. Art. 39/82, §2 Vw. Stelt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Uit hetgeen volgt blijkt duidelijk dat ernstige middelen worden aangevoerd die gesteund zijn op de grondrechten van de mensen, waardoor aan deze laatste voorwaarde is voldaan.”

2.4.2.2. Verzoekster kan gelet op de bespreking van haar middel worden gevolgd in haar betoog. Ook de verwerende partij maakt in haar nota de verbinding tussen het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en het door verzoekster aangebrachte middel. Immers kan hierin gelezen worden: *“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt gesitueerd in de schending van de door verzoeker aangehaalde*

middelen. Het volstaat aldus te verwijzen naar de bespreking van de middelen om te besluiten dat aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is voldaan.”

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. EKKA